

UZASADNIENIE

postanowienia z dnia 7 listopada 2022

Sąd I instancji postanowieniem z dnia 23 marca 2022 roku w przeważającej części uwzględnił wniosek powódki o zabezpieczenie roszczeń.

W punkcie 1 Sąd pierwszoinstancyjny udzielił zabezpieczenia roszczenia powódki (...) S.A. z siedzibą w W. o zaniechanie naruszania autorskich praw majątkowych przysługujących powódce do (...) (rozumianego jako cykl utworów literackich autorstwa A. S., których głównym bohaterem jest (...), w skład którego wchodzi saga o (...), czyli seria powieści o tytułach (...), (...), (...), (...), (...), oraz opowiadania pod tytułem (...), (...) oraz serii gier komputerowych „(...)”, „(...)” i „(...)” (łącznie (...)) oraz o zaniechanie popełniania czynów nieuczciwej konkurencji, to jest zaniechanie zwielokrotniania, wprowadzania do obrotu, wystawiania i publikacji w Internecie figurek przedstawiających postaci pochodzące z Cyklu (...) (w szczególności (...) oraz (...)), sceny, miejsca lub przedmioty z Cyklu (...) lub (...) poprzez ustanowienie na czas trwania procesu o roszczenie będące przedmiotem zabezpieczenia zakazu zwielokrotniania (w tym wytwarzania egzemplarzy, zwielokrotniania w ofertach i materiałach reklamowych), wprowadzania do obrotu (w tym oferowania, sprzedaży oraz promowania), wystawiania i publikacji w Internecie przez pozwanego Ł. R. działającego pod firmą (...) z siedzibą w G.

- a. figurek „10\$ (...)” oraz „50\$ (...)” wykonanych ze srebra w dwóch różnych rozmiarach i wagach (155,5 g oraz 1 kg) o następującym wyglądzie:
- b. figurek przedstawiających postaci (w szczególności (...) oraz (...)), sceny, miejsca lub przedmioty z Cyklu (...) lub (...),
- c. numizmatów, innych niż monety (płaskie krążki) przedstawiających postaci (w szczególności (...) oraz (...)) lub sceny z Cyklu (...),
- d. numizmatów przedstawiających postaci (w szczególności (...) oraz (...)) lub sceny z Gry(...),
- e. wszelkich projektów, szkiców oraz grafik przedstawiających powyższe przedmioty,

niezależnie od materiału i techniki jaką zostały wykonane;

W punkcie 2 Sąd rozpatrujący wniosek o zabezpieczenie roszczeń udzielił zabezpieczenia roszczenia powódki (...) S.A. z siedzibą w W. o zaniechanie popełniania czynów nieuczciwej konkurencji z art. 3 ust. 1, art. 10 ust. 1 oraz art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (j.t. Dz.U. z 2020 r., poz. 1913 ze zm.), tj. zaniechanie wytwarzania, wprowadzania do obrotu, oferowania oraz używania w reklamie, niezależnie od wykorzystywanego medium, m.in. w prasie, telewizji oraz Internecie, w tym także w komunikatach na portalach społecznościowych monety o następującym wyglądzie:

poprzez:

zakazanie pozwanemu Ł. R. działającemu pod firmą (...) z siedzibą w G. na czas trwania postępowania w niniejszej sprawie wytwarzania, wprowadzania do obrotu, oferowania oraz używania w reklamie, niezależnie od wykorzystywanego medium, m.in. w prasie, telewizji oraz Internecie, w tym także w komunikatach na portalach społecznościowych monety przedstawionej powyżej niezależnie od materiału oraz techniki jaką moneta została wytworzona.

W punkcie 3 Sąd I instancji udzielił zabezpieczenia roszczenia powódki (...) S.A. z siedzibą w W. o zaniechanie naruszeń praw ochronnych powódki do renomowanego znaku towarowego UE o numerze rejestracji (...), jak również

czynów nieuczciwej konkurencji, o których mowa w art. 3 ust. 1, art. 10 ust. 1 – 2 Ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (j.t. Dz.U. z 2020 r., poz. 1913 ze zm.) poprzez zakazanie pozwanemu Ł. R. działającemu pod firmą (...) z siedzibą w G. na czas trwania postępowania w niniejszej sprawie używania w obrocie gospodarczym znaku towarowego umieszczonego na opakowaniu monety (...), który składa się z elementu słownego (...) zapisanego neonowo żółtą czcionką, tj.

a. umieszczania oznaczenia (...) zapisanego neonowo żółtą czcionką na opakowaniach, etykietach lub wszelkich innych środkach, na których ten znak może być umieszczony, w szczególności na opakowaniu monety (...),

b. oferowania, wprowadzania do obrotu, importu, eksportu lub składowania w celu oferowania lub wprowadzania do obrotu opakowań, etykiet lub wszelkich innych środków, na których oznaczenie (...) zapisane neonowo żółtą czcionką jest umieszczone,

c. używania oznaczenia (...) zapisanego neonowo żółtą czcionką w reklamie.

W punkcie 4 Sąd udzielił zabezpieczenia roszczenia powódki (...) S.A. z siedzibą w W. o nakazanie zniszczenia przedmiotów służących do wytwarzania figurek określonych w punkcie 1.a. i monety opisanej w punkcie 2. postanowienia, w szczególności dedykowanych stempli i form odlewniczych używanych do tworzenia produktów określonych w punktach 1.a. i 2. postanowienia, jak również pozostających w posiadaniu pozwanego figurek opisanych w punkcie 1.a. oraz monet opisanych w punkcie 2. postanowienia poprzez zakazanie pozwanemu Ł. R. działającemu pod firmą (...) z siedzibą w G. na czas trwania postępowania zbywania lub doprowadzania do utraty tych przedmiotów;

W punkcie 5 Sąd I instancji zagroził pozwanemu Ł. R. działającemu pod firmą (...) z siedzibą w G. nakazaniem zapłaty na rzecz powódki kwoty 5.000 zł za każdy dzień naruszenia obowiązków określonych w punktach 1., 2. i 3. lub każde wprowadzenie do obrotu figurek określonych w punktach 1.a. lub 1.b., wszelkich projektów, szkiców oraz grafik przedstawiających te przedmioty, numizmatów określonych w punktach 1.c. lub 1.d. oraz opakowań, etykiet lub wszelkich innych środków, na których umieszczone są elementy słowne (...) zapisane neonowo żółtą czcionką, na wypadek, gdyby pozwany nie wywiązywał się z obowiązków nałożonych na niego w związku z zabezpieczeniem roszczeń powódki;

W punkcie 6, Sąd pierwszoinstancyjny oddalił w pozostałym zakresie wnioski o udzielenie zabezpieczenia.

W uzasadnieniu postanowienia Sąd I instancji wskazał, że powódka w sposób wystarczający uprawdopodobniła istnienie roszczeń, o których mowa w punktach V i VIII petitum pozwu.

W ocenie Sądu pierwszej instancji, powódka uprawdopodobniła, że legitymuje się autorskim prawem majątkowym do (...) oraz (...), a także że stworzyła na potrzeby serii gier (...) określony wizerunek postaci pochodzących z (...) i stworzonych przez autora A. S..

Powódka, jak wskazał Sąd udzielający zabezpieczenia, uprawdopodobniła również, że posiada prawa wyłączne do znaku towarowego Unii Europejskiej (...) zarejestrowanego pod numerem (...).

W ocenie Sądu I instancji, strona powodowa uprawdopodobniła równolegle, że pozwany posiadał w swojej ofercie Monety, Opakowanie i Figurki, które korzystają z autorskich praw majątkowych w postaci wizerunku postaci stworzonego przez powódkę na potrzeby (...) bazujące na utworach (...) autora A. S. oraz prawie wyłącznym w postaci znaku towarowego Unii Europejskiej (...).

Sąd pierwszej instancji wskazał nadto, że powódka uprawdopodobniła również interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia.

W ocenie powódki przedmioty te wykorzystują przysługujące jej autorskie prawa majątkowe oraz znak towarowy Unii Europejskiej.

Sąd I instancji zwrócił uwagę na okoliczność, że działalność pozwanego w tym zakresie ma charakter szczególny, polegający na oferowaniu przedmiotów kolekcjonerskich w określonych seriach do sprzedaży w niskich nakładach. Sprzedaż ta nie miała zatem charakteru ciągłego.

Sąd I instancji doszedł do wniosku, że w niniejszej sprawie istniała potrzeba udzielenia zabezpieczenia interesów powódki jeszcze przed wszczęciem postępowania rozpoznawczego, gdyż serie przyszłych przedmiotów kolekcjonerskich są określone niekiedy nazwami krain z (...). Nie było zatem jasne, jaki będą miały ostateczny wygląd i czy będzie się on opierał na autorskich prawach majątkowych powódki.

Szczególny charakter przedmiotów wskazywał na spełnienie przesłanki, że brak zabezpieczenia może poważnie utrudnić wykonanie zapadłego w sprawie orzeczenia lub osiągnięcie celu postępowania w sprawie.

Sąd I instancji podzielił argumentację powódki, co do sposobu zabezpieczenia, który nie obciążał pozwanego ponad miarę, a jednocześnie zapewnił powódce niezbędną ochronę na czas trwania postępowania.

Sąd pierwszej instancji doszedł do wniosku, że zasadne będzie ustalenie kwoty 5.000 złotych za każdy dzień oraz za każdy przypadek naruszenia. Kwota 12.000 złotych wskazana we wniosku o zabezpieczenie, była zdaniem Sądu pierwszej instancji nadmierna.

Na powyższe postanowienie, pozwany wniósł zażalenie. Zaskarżył je w całości.

Zaskarżonemu postanowieniu zarzucił:

1) naruszenie przepisów postępowania tj. art. 730§1 i 2 w zw. z art 755§1 pkt 1 i 2 k.p.c. poprzez uznanie, że powódka uprawdopodobniła istnienie roszczenia oraz istnienie interesu prawnego w udzieleniu przez Sąd zabezpieczenia pomimo tego, że okoliczności sprawy (w tym przedstawione w niniejszym zażaleniu) jednoznacznie wskazują, że roszczenie powódki nie zostało uprawdopodobnione, jak również interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia nie został wykazany;

2) naruszenie przepisów postępowania tj. art. 233§1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. polegające na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ich dowolnej oraz wybiórczej oceny oraz uchybienie granicom logicznego rozumowania poprzez uznanie, że powódka uprawdopodobniła, iż:

a) pozwanemu nie przysługuje prawo do zwielokrotniania, wprowadzania do obrotu, wystawiania i publikacji w Internecie:

- „figurek” będących de facto monetami 3D w kształcie statuy,

- „figurek” (będących de facto monetami 3D w kształcie statuy) przedstawiających postaci, sceny, miejscu lub przedmioty z (...),

- numizmatów innych niż monety (płaskie krążki) przedstawiających postaci lub sceny z (...);

- wszelkich projektów, szkiców oraz grafik przedstawiających wskazane powyżej przedmioty, niezależnie od techniki oraz materiału, z jakich zostały wytworzone, pomimo tego, że pozwany nabył od A. S. na podstawie umowy z dnia 19 marca 2019 r. licencję wyłączną obejmującą nie tylko tytuły poszczególnych powieści wchodzących w skład (...), ale również treść poszczególnych powieści z tego cyklu w zakresie scen występujących w tych utworach, co uprawnia go do podejmowania wskazanych powyżej działań;

b) pozwany stworzył wizerunek postaci (...) w oparciu o wizerunek wykreowany przez powódkę w stworzonej przez niej grze komputerowej pomimo tego, że pozwany korzystał tylko i wyłącznie z treści opisów literackich zawartych w powieściach wchodzących w skład (...);

c) pozwany naruszył prawa autorskie powódki poprzez zwielokrotnianie, wprowadzanie do obrotu, wystawianie i publikacje w Internecie:

- „figurek” będących de facto monetami 3D w kształcie statuy,
- „figurek” (będących de facto monetami 3D w kształcie statuy) przedstawiających postaci, sceny, miejscu lub przedmioty z (...),
- numizmatów innych niż monety (płaskie krążki) przedstawiających postaci lub sceny z (...);
- wszelkich projektów, szkiców oraz grafik przedstawiających wskazane powyżej przedmioty, niezależnie od techniki oraz materiału, z jakich zostały wytworzone pomimo tego, że przedmioty te bezsprzecznie stanowią monety, w tym również w świetle prawa są monetami, a nie - jak ustalił Sąd na podstawie nieuzasadnionych twierdzeń powódki - figurki, a w zakresie monet, ich wprowadzania do obrotu, wystawiania i publikacji w Internecie pozwany posiada licencję wyłączną, a więc jest w pełni uprawniony do tych działań;

d) pozwany dopuścił się czynów nieuczciwej konkurencji z art. 3 ust. 1, art. 10 ust. 4 oraz art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 1913 z późn. zm.) wobec powódki poprzez zwielokrotnianie, wprowadzanie do obrotu, wystawianie i publikację w Internecie:

- „figurek” będących de facto monetami 3D w kształcie statuy,
- „figurek” (będących de facto monetami 3D w kształcie statuy) przedstawiających postaci, sceny, miejscu lub przedmioty z (...),
- numizmatów innych niż monety (płaskie krążki) przedstawiających postaci lub sceny z (...);
- wszelkich projektów, szkiców oraz grafik przedstawiających wskazane powyżej przedmioty, niezależnie od techniki oraz materiału, z jakich zostały wytworzone, pomimo tego, że pozwany nabył od A. S. na podstawie umowy z dnia 19 marca 2019 r. licencję wyłączną obejmującą nie tylko tytuły poszczególnych powieści wchodzących w skład (...), ale również treść poszczególnych powieści z tego cyklu w zakresie scen występujących w tych utworach i jest w pełni uprawniony do podejmowania wskazanych powyżej działań;

e) pozwany dopuścił się popełniania czynów nieuczciwej konkurencji z art. 3 ust. 1, art. 10 ust. 1 oraz art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 1913 z późn. zm.) w zakresie wytwarzania, wprowadzania do obrotu, oferowania, oraz używania w reklamie monety (...) pomimo tego, że pozwany, w świetle okoliczności sprawy, swym działaniem nie dopuścił się wskazanych powyżej czynów;

f) pozwany dopuścił się naruszeń praw ochronnych powódki do renomowanego znaku towarowego Unii Europejskiej, o numerze rejestracji (...) z pierwszeństwem od 24 czerwca 2018 r., obejmującego towary z klasy 9, 14, 16, 18, 25, 28, 41 (w dalszej części uzasadnienia „znak towarowy Unii Europejskiej”) zgodnie z brzmieniem przepisu art. 296 ust. 1 pkt 2 - 3 oraz art. 296 ust. 12 w zw. z art. 296 ust. 2 pkt 2 - 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (t.j. Dz. U. z 2021r. poz. 324) (w dalszej części uzasadnienia: p.w.p.) oraz art. 9 ust. 1] w zw. z art. 9 ust. 2 lit. b) - c), art. 9 ust. 3 lit. a) i art. 130 ust. 1-2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz. U. UE. L. z 2017 r. Nr 154. str. 1), jak również czynów nieuczciwej konkurencji, o których mowa w przepisie art. 3 ust. 1, 10 ust. 1-2 u.z.n.k. zgodnie z brzmieniem przepisu art. 18 ust. 1 pkt 1 u.z.n.k. poprzez użycie w obrocie gospodarczym znaku towarowego umieszczonego przez pozwanego na opakowaniu, który składa się z elementu słownego (...) zapisanego neonowo żółtą czcionką w sytuacji gdy pozwany takiego oznakowania nie użył, a nadto ochrona znaku towarowego nie dotyczy monet i nie obejmuje również pudełek papierowych, kartonowych;

3) naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 3 ust. 1, art. 10 ust. 4 oraz art 14 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 1913 z późn. zm.) poprzez ich nieprawidłową

wykładnię i zastosowanie, a w konsekwencji uznanie, że działanie pozwanego stanowiło czyn nieuczciwej konkurencji, w sytuacji gdy w sprawie brak podstaw do zastosowania tychże przepisów;

4) błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na wydane w sprawie orzeczenie, a który polegał na nieuwzględnieniu nabytych przez pozwanego praw i obowiązków, wynikających z zawartej z A. S. umowy z dnia 19 marca 2019 r. na podstawie, której pozwany miał i ma uprawnienie do podejmowania aktywności, które są przedmiotem niniejszego postępowania,

5) błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na wydane w sprawie orzeczenie, a który polegał na uznaniu, że pozwany przy tworzeniu monety w kształcie statuy przedstawiającej wizerunek (...) kierował się i inspirował serią gier komputerowych (...), „(...)”, „(...)””, pomimo tego, że pozwany korzystał jedynie w tym celu z fragmentów powieści A. S. wchodzących w skład (...),

6) błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na wydane w sprawie orzeczenie, a który polegał na uznaniu, że pozwany przy tworzeniu monety (...) korzystał z dorobku powódki i użył czcionki wskazanej przez powódkę, w tym w kolorze przez nią wskazaną, w sytuacji gdy nie miało to miejsca.

Pozwany zaskarżonemu postanowieniu zarzucił również naruszenie:

- art. 730¹§3 k.p.c. poprzez udzielenie zabezpieczenia w sposób wskazany przez uprawnionego, podczas gdy ten sposób zabezpieczenia obciąża obowiązanego ponad potrzebę wynikającą z okoliczności faktycznych;

- art. 327¹§1 w zw. z art. 361 k.p.c. poprzez jego błędne zastosowanie polegającą na sporządzeniu zdawkowego, niepełnego a tym samym nierzetelnego uzasadnienia postanowienia de facto świadczącego o nierozpoznaniu przez Sąd istoty problemu. Jednocześnie uchybienia te uniemożliwiają kontrolę odwoławczą.

Pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i oddalenie w całości wniosku o udzielenie zabezpieczenia oraz zasądzenie na rzecz pozwanego od powódki kosztów postępowania w przedmiocie wniosku o zabezpieczenie roszczeń.

Powód w odpowiedzi na zażalenie wniósł o jego oddalenie w całości jako bezzasadnego oraz zasądzenie zwrotu kosztów postępowania.

Sąd II instancji, zważył co następuje.

Sąd w punkcie 1 postanowienia odrzucił zażalenie pozwanej na punkt 6 postanowienia z uwagi na brak interesu prawnego w zaskarżeniu rozstrzygnięcia w tym zakresie. Podstawę prawną rozstrzygnięcia stanowił przepis z art. 373§1 k.p.c. w zw. z art. 379§3 k.p.c.

Przypomnieć należy, iż Sąd I instancji postanowił w punkcie 6 zaskarżonego postanowienia oddalił wniosek strony powodowej o udzielenie zabezpieczenia w pozostałym zakresie.

Pozwana zaskarżyła orzeczenie Sądu z dnia 23 marca 2022 roku w całości. Nie uzasadniła przy tym przyczyn, dla których kwestionuje oddalenie wniosku uprawnionej. Przyjąć należało zatem oczywisty brak gravamen pozwanej w odniesieniu do zaskarżenia punktu 6 postanowienia, determinujący odrzucenie zażalenia w tym zakresie, jako niedopuszczalnego (podobnie Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 29 maja 2019 roku w sprawie o sygnaturze akt II CSK 91/17).

W pozostałym zakresie, zażalenie, jako niezasadne, pozwanego podlegało oddaleniu, o czym Sąd orzekł w punkcie 2 postanowienia na mocy art. 385 k.p.c. w zw. z art. 379§3 k.p.c.

Na wstępie wskazania wymaga, że Sąd II instancji w toku kontroli instancyjnej, pominął z mocy art. 227 k.p.c. a contrario w zw. z art. 397§3 k.p.c. w zw. z art. 391§1 k.p.c. wyjaśnienia i powołane dowody skarżącego zawarte w zażaleniu, a dotyczące:

- rysu działalności (...), akcji charytatywnych, etc.;
- innych serii monet 3D/figurek produkowanych w oparciu o umowy z osobami publicznymi i twórcami oraz uprawnionymi do innych utworów własności intelektualnej, poza opartymi na cyklu gier (...) i znaku towarowym (...).

Okoliczności wykazane powyższymi dowodami pozostawały irrelevantne dla oceny podniesionych zarzutów.

Sąd rozpatrujący zażalenie, w pełni podzielił poglądy zawarte w postanowieniu Sądu pierwszej instancji. Wbrew zarzutom pozwanej, nie doszło do naruszenia przepisów art. 730§1 i 2 w zw. z art. 755§1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Po pierwsze, pozwany nie wyjaśnia na czym polegać miało naruszenie wskazanych przepisów.

Po drugie, pozwany nie kwestionował tego, by sprawa była sprawą cywilną w rozumieniu przepisu z art. 1 k.p.c., w której Sąd może udzielić zabezpieczenia.

Przyznanie wskazanego powyżej faktu nie budziło wątpliwości Sądu. Spór o ochronę praw wyłącznych oraz zakaz nieuczciwej konkurencji należy do właściwości sądu powszechnego (art. 1 k.p.c. w zw. z art. 479⁸⁹ §§ 1 i 2 pkt. 1) k.p.c.). Ergo, do sądu tego należy także udzielenie zabezpieczenia roszczenia w sprawie cywilnej.

Po trzecie, przedmiotem zabezpieczenia były roszczenia o charakterze niepieniężnym, dezaktualizując trafność podniesionego zarzutu naruszenia przepisu a art. 755§1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Sąd nie podzielił także zarzutu naruszenia przepisu z art. art. 327¹ §1 w zw. z art. 361 k.p.c. Skoro pozwany sformułował w zażaleniu naruszenie wskazanych przepisów, kwestionując ustalenia Sądu I instancji, to zaskarżone postanowienie poddawało się ocenie. W przeciwnym razie zaprezentowana przez skarżącego dezaprobatą argumentacji Sądu udzielającego zabezpieczenia nie byłaby możliwa w toku postępowania zażaleniowego.

Godzi się równolegle wskazać, iż nie jest przedmiotem postępowania o udzielenie zabezpieczenia rozpoznanie istoty sprawy. Ocenie podlega jedynie uczynienie przez uprawnionego (powoda) zadość przesłankom uprawdopodobnienia istnienia roszczeń oraz interesu prawnego w ich zabezpieczeniu. Sięganie przy tym przez skarżącego po zarzut „zdawkowego uzasadnienia” pozostaje w przestrzeni oceny pozwanej co do sposobu argumentacji Sądu. Nie eliminuje on jednakże możliwości rozpoznania zażalenia, skoro Sąd I instancji odniósł się do każdej z przesłanek warunkujących pozytywną i negatywną ocenę wniosku uprawnionej.

Sięgając zarzutów odnoszących się do przesłanek udzielenia zabezpieczenia wskazanych w art. 730¹§1 i 2 k.p.c. wskazać należy, iż nie dezawuowały one poprawności rozstrzygnięcia przez Sąd I instancji w przedmiocie zabezpieczenia roszczeń.

W pierwszym rzędzie warto przypomnieć za słusznym poglądem wyrażonym w orzecznictwie, iż uprawdopodobnienie roszczenia sprowadza się do wskazania okoliczności, z których *prima facie*, bez szczegółowej oceny roszczenia, można stwierdzić, że roszczenie przysługuje (por. m.in. postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 31.12.2012 r., I ACz 2395/12, LEX nr 1281185).

W podobnym tonie wypowiedział się Sąd Apelacyjny w Krakowie wskazując, że „postępowanie zabezpieczające stanowi (...) przyspieszone, odformalizowane postępowanie, w ramach którego wymagane jest nie udowodnienie, lecz uprawdopodobnienie istnienia roszczenia podlegającego zabezpieczeniu i interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia, a zatem zgodnie z art. 243 k.p.c. nie jest konieczne zachowanie szczegółowych przepisów o postępowaniu dowodowym. Odformalizowany charakter uprawdopodobnienia wymaganego na potrzeby udzielenia zabezpieczenia rzutuje na sposób oceny materiału dowodowego zaoferowanego na etapie składania wniosku o udzielenie zabezpieczenia” (vide postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 10.10.2018 r., I ACz 1165/18, LEX nr 2592948).

W kontekście tak określonych ram oceny wniosku o udzielenie zabezpieczenia, Sąd II instancji nie podzielił zarzutów naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 233§1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c., polegających na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ich dowolnej oraz wybiórczej oceny.

Roszczenia o ochronę praw wyłącznych, to jest majątkowych praw autorskich oraz znaku towarowego uprawniona uczyniła prawdopodobnymi w oparciu o przeniesienie autorskich praw majątkowych z P. T., umów o współpracę z B. G. z aneksem nr (...), umów o dzieło z przekazaniem autorskim praw majątkowych z B. G. i rejestrację znaku towarowego o numerze (...). Ustalenia Sądu I instancji były w tym zakresie poprawne i nie przekraczały zasad logicznego rozumowania. Na czym przy tym miałyby polegać przekroczenie przez Sąd granic swobodnej oceny, skarżący nie wyjaśnił.

W treści zażalenia obowiązany powołał się na przysługującą jemu licencję wyłączną wynikającą z umowy zawartej z A. S. w dniu 19 marca 2019 roku w zakresie korzystania ze wskazanych utworów i scen z powieści, które stanowiły podstawę dla stworzenia wizerunku monety. Powołała się przy tym na oświadczenie A. S., który akceptując działania (...) wskazał, że nie narusza ona łączącej go z(...)umowy licencyjnej.

Z treści umowy licencyjnej k. 1740 - 1747 wynikało, że umowa licencji zawierana jest w celu stworzenia ekskluzywnej serii monet (§4 ust. 1 umowy k. 1740).

Wolą stron było zatem stworzenie monet.

Moneta, obwołując się do słownika języka polskiego PWN, to «pieniądz metalowy w kształcie okrągłej płytki z wybitym na niej godłem państwowym lub wizerunkiem i napisem oznaczającym wartość». W takim definiowaniu monety, uwzględniając jej przeznaczenie jako środek płatniczy, nie mieści się figura postaci. Poza oceną pozostaje to, czy moneta może przybrać inny, niż okrągły kształt (wielobok, kwadrat, prostokąt, z otworem w środku). Istotne dla oceny zarzuty pozostaje wszak to, czy figura przestrzenna może być monetą. Sąd orzekający sprzeciwia się takiemu wnioskowaniu, odmawiając racji opiniom załączonym do zażalenia. Pojęcie „moneta – figura” stanowi połączenie odrębnych przedmiotów, to jest figury i monety. Jest to sztuczny zrost, który nie nadaje figurze cech monety. Słusznie wskazał powód w odpowiedzi na zażalenie, że takowa prezentacja odnosić się może wyłącznie do „tzw. pseudomonety”.

Twierdzeń obowiązanego nie wspierało pismo NBP z dnia 9 lipca 2020 roku k. 1780. NBP nie potwierdził w nim charakteru statuy, jako środka płatniczego, choćby o kolekcjonerskim charakterze. Wnioskowanie obowiązanego uznać należało za dowolne.

Nie potwierdzała także tezy skarżącego opinii prywatna. Jak wynikało z wyjaśnień uprawnionej, wiedza fachowa biegłego wydającego opinię nie sięgała numizmatyki.

Także uznanie monety – statuy przez dyrektora finansowego (...) w związku z otrzymanym, niewskazanim upoważnieniem organu monetarnego (...) za legalny środek płatniczy (k. 1318), nie czyniło spornej figury monetą

Tym samym, brak było skuteczności powołania się obowiązanego na przysługującą mu licencję wyłączną do korzystania z postaci z Cyklu (...). Nie obejmowała ona bowiem swym zakresem figur przestrzennych. Odnosiła się wyłącznie do monet.

Argumentacje Sądu wzmacnia oświadczenie autora A. S. (k. 1927). Wskazał on, że wolą stron było produkcja „monet, jako monet”. Figurki – monety nie były przedmiotem negocjacji przy zawieraniu umowy licencyjnej.

Nie zmienił oceny Sądu wiadomość e-mail A. S. o braku zastrzeżeń odnośnie współpracy k. 1289.

Po pierwsze, spór nie sięgał roszczeń autora w stosunku do obowiązanego.

Po drugie, treść oświadczenia z dnia 22 marca 2021 roku nie odnosiła się do wykładni oświadczeń woli zawartych w umowie licencyjnej.

Po trzecie, 21 marca 2021 roku spór sądowy między stronami nie miał jeszcze miejsca. Oświadczenie zatem autora nie miało żadnego związku z istotą niemniejszego procesu, to jest treści umowy licencyjnej.

Uprawniona uprawdopodobniła także fakt naruszenia przez obowiązanego przysługujących jej praw wyłącznych do (...) i gier komputerowych oraz znaku towarowego.

Skarżący zarówno w wykonaniu monety – statuy „10\$ (...) oraz „50\$ (...) wytwarzanych ze srebra, jak i samej monecie i jej opakowaniu, umieścił wizerunek postaci stworzony przez powódkę i zastrzeżony na jej rzecz znak towarowy. Podniesionej w zażaleniu swobodnej, twórczej działalności pozwanego przy tworzeniu postaci, strona pozwana nie wykazała.

Zgodzić należy się z powódką, że swoboda twórcza jest znaczna. Okoliczność tę potwierdził sam skarżący umieszczając uprzednio na monetach wizerunek (...) różny od wizerunku monety – figury.

Argumentacja odnosząc się do grupy odbiorców monet – figur i graczy komputerowych była przy tym irrelevantna. Dla naruszenia autorskich praw do dzieła, poziom zamożności odbiorców i wysokość ceny utworu nie ma znaczenia.

Słuszna pozostawała także ocena Sądu I instancji o prawdopodobieństwie naruszenia przez pozwanego praw wyłącznych do znaku towarowego.

Oznaczenie pozwanego umieszczane na opakowaniu statuy ma kolor żółty, nie różowy. Okoliczność tę potwierdzały zrzuty z ekranu strony internetowej pozwanego (k. 1930). Jeśli natomiast obowiązany zmienił kolorystykę oznaczenia, to zastosował się do treści postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia. Także trzcinka oznaczenia opakowania statuy jest niewolniczo podobna do znaku towarowego powódki. Świadczą o tym wyraźne, kanciaste kształty zapisu obowiązanego, charakterystyczne dla chronionego znaku towarowego powódki.

Zarzuty natomiast odnoszące się do monopolizacji przez stronę powodową nurtu cyberpunk pozostają w niniejszej sprawie poza istotą sporu. Sięga on wszak postaci (...) i graficznego znaku towarowego, a nie nurtu w kulturze.

Nie podlegał uwzględnieniu zarzut naruszenia art. 730¹§3 k.p.c.

Wnoszący zażalenie zarzucił, że Sąd I instancji udzielił zabezpieczenia w sposób wskazany przez powódkę, podczas gdy ten sposób zabezpieczenia obciąża pozwanego ponad potrzebę wynikającą z okoliczności faktycznych.

Po pierwsze, Sąd II instancji wskazuje, że Sąd pierwszoinstancyjny udzielił co prawda zabezpieczenia w sposób wskazany we wniosku, to jest poprzez zagrożenie pozwanemu nakazaniem zapłaty określonej kwoty za każdy dzień oraz za każdy przypadek naruszenia, natomiast obniżył kwotę wnioskowaną przez powódkę z 12.000 złotych do 5.000 złotych.

Po drugie, Sąd I instancji szczegółowo wskazał, że uczynił to celem wyważenia interesów stron. Powyższy sposób zabezpieczenia nie obciąża pozwanego ponad miarę. W celu uniknięcia konieczności zapłaty wskazanych wyżej kwot, wystarczające jest powstrzymanie się od naruszania treści postanowienia o zabezpieczeniu.

Po trzecie, jak sam pozwany wskazuje w treści pism procesowych, oferuje on licznie inne serie kolekcjonerskich przedmiotów, oparte o własność intelektualną innych autorów. Treść zakazów zawartych w postanowieniu jest należycie skonkretyzowana i obejmuje jedynie określone postaci z (...) i (...), o określonym wizerunku, co do którego prawa własności intelektualnej przysługują powódcie. Obejmuje również znak towarowy (...). Treść postanowienia nie wyklucza, aby pozwana oferowała przedmioty kolekcjonerskie, oparte nawet na postaciach w nich wymienionych z powieści A. S., lecz o wizerunku, który nie narusza wyżej wskazanych praw, tudzież znaku towarowego (...). Reasumując, Sąd II instancji nie podzielił zarzutu, że sposób zabezpieczenia obciąża pozwanego ponad miarę.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 3 k.p.c., orzekł jak w punkcie 2 sentencji.

O kosztach postępowania zażaleniowego Sąd orzekł na mocy §8 ust. 1 pkt. 11) w zw. z § 10 ust. 2 pkt. 1) w zw. z § 15 ust. 3 pkt. 1) i 3) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie.

W ocenie Sądu wkład pełnomocnika strony uprawnionej w rozstrzygnięcie był znaczny, uzasadniając uwzględnienie wniosku o podwyższenie minimalnej stawki wynagrodzenia do jej 6-krotności. Argumentacja pełnomocnika w odpowiedzi na zażalenie porządkowała podniesione w zażaleniu okoliczności i twierdzenia. Przy ich wielości i argumentacji skarżącego sięgającej także poza istotę sporu, dokonana przez pełnomocnika synteza była efektem znacznego nakładu pracy i przyczyniła się do sprawniejszej oceny środka zaskarżenia.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)